Melissa Moretti

Aludj csak, kedves!

Szerelmesregény

Melissa Moretti

ALUDJ CSAK KEDVES

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-034-3

adamo books kiadó

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ: Napfényben....4
MÁSODIK RÉSZ: Kék ég alatt....24
HARMADIK RÉSZ: Fekete felhők....42
NEGYEDIK RÉSZ: Viharok....59
ÖTÖDIK RÉSZ: Csapások....82
KÉT ÉVVEL KÉSŐBB....97

Aludj csak, kedves
Álmodj hosszan, szépen
Mint csillag az égen
Aludj csak, kedves

(Városi dal részlete)

ELSŐ RÉSZ: Napfényben

1

A butácska kis dalt Leon egyszerre három irányból is hallotta. Diszkréten áradt a sétálóutca elején lévő ételbárból, hallatszott a kis téren a fodrászatból, és egy kölyök mobiltelefonjának is ez volt a hívóhangja. Szerencsére rögtön abba is maradt, ahogy a gyerek beszélni kezdett. Néhány lépés után már nem hallotta a fodrásztól kiszűrődő hangokat sem, de az ételbár ilyenkor nyáron már tárva-nyitva várta a vendégeket, még a sétálóutca felőli üvegfalát is kivették, hogy átjárja a levegő. Befelé vitte a huzatot – ez volt a légkondicionálás a konyhások számára – kifelé meg hozta az illatokat, ez újabb vendégeket csábított be a kis szögletes asztalok mellé. Odabentről is ez hallatszott ki.
Aludj csak, kedves... – dúdolta Leon félhangon, aztán rajtakapta és korholta magát: „Nehogy már te is elkezdd! Olyan kis semmi-dalocska ez, tizenkettő egy tucat, naponta gyártanak ilyeneket". De azért a „semmi kis dal" benne maradt a fülében, agyában, bár igyekezett nem gondolni rá.
Leon nem lakott messze, hát nem sietett. Amúgy sem sietett, mostanában. Mióta a felesége meghalt – három és fél évvel ezelőtt – azóta amúgy is életmódot váltott. Az első év rettenetes volt, nem tudott másra gondolni, mindig Dana járt az eszében, meg az, ahogyan utoljára látta őt a rákosok szobájában. Így hívták a betegek, és csakugyan, csupa menthetetlen feküdt abban a folyosó végén félig eldugott, tágas helyiségben. Danának a kezeléstől kihullott a haja, állandóan kendőt viselt, feketét, mint mondta: „gyászolja a haját", és ehhez mindig társult egy olyan szomorú mosoly, ami szintén elfelejthetetlen maradt Leonnak.
...De most már három és fél évvel később volt. Amikor Dana meghalt, Leon még fiatalnak érezte magát: negyven sem volt, most meg már negyvenkettő is elmúlott, bár azért nem hitte magát öregnek. Inkább „érettnek" – ez volt a kedvenc szava, ha valahol szóba került a kora. Néha egy-egy korabeli nő rákérdezett: nem akar megnősülni? És közben volt valami mohóság, valami ragadozószerű az arcukon, cápamosolyuk lett hirtelen és különös a tekintetük, amitől Leon inkább gyorsan azt mondta, hogy nem, dehogy! És különben is, Dana még nagyon élénken élt benne. Néha arra gondolt, hogy ez most már így is marad? Ő már mindig „csak" Danával él, ha gondolatban is? De sejtette, ez inkább menekvés a számára, mondhatja, mint a filmekben, hogy „még nem vagyok lész meg egy új kapcsolatra", micsoda jó szöveg, sokakat lehet vele vakítani, gondolta elégedetten. Azért sem sietett, mert tudta, hogy a doktornő ma később érkezik haza. Csütörtök van, tehát ma csak este fogja őt látni. Minden nap látja őt – a doktornő erről mit sem tudott. Néha zavaró tényezőként megjelent Roy is, akit Leon még régebben ismert, mint a doktornőt. De most igyekezett erre nem gondolni. Ballagott hazafelé.
A két egyemeletes kis házat alacsony kőfal választotta el egymástól. Itteni szokás szerint a fal tetejére cserepeket tettek, hogy ne rombolja szét az eső. Az apró kertekben zöld pázsit, a doktornőnél napernyős nyugágy a teraszon. Leonnál nőtt két fa is, ezeket még Danával ültették. Hát nem volt szüksége napernyőre. Egyszerű asztalt rakott ki a fák alá, meg padot. Jó időben a

padon hagyta a párnákat. Hozzá soha nem jött senki, hát elég lett volna egyetlen párna, de azért mindig kirakta mind a négyet. Utoljára tavaly járt itt egy hivatalnok, a népszámlálási biztos, egy megfáradt középkorú nő, hamar beírogatta az ívre a maga titkos jeleit, aztán elment. Leon már nem számolta a hónapokat, mióta nem lépte át más a küszöböt, csak ő.
Az utcában össze-vissza álltak a házak az egyforma nagyságú telkeken. Leon ablakai az utcára néztek, csak egy kis kamraablak nyílt a szomszédék kertjére. Annak a háznak a terasza, és a szobák ablakai a kertre néztek, csak a bejárati ajtó állt az utca felé. Leon másik oldalán egy ikerház állt, persze külön telekkel. De ha éppen egy nagy család költözne oda, egybenyithatnák valahol belül, a kerítést meg talán el is bontanák. Unokák szaladgálnának a szüleiktől a nagyihoz, a nagypapához... Leon mélyet lélegzett. Hát unokák itt már aligha lesznek, legalábbis neki nem. A kerítésen túl, a doktornőéknél még minden lehetséges: csak harmincvalahány az asszony, negyven a férj.
„Velük még bármi megtörténhet" – gondolta Leon. Észrevette, hogy soha nem beszél hangosan, önmagához, mint más „öregek". Ha nem megy ki a házból, akkor napokig sem hallja a saját hangját. Nehéz volt elképzelnie, hogy most már mindig egyedül lesz – de legalább ugyanolyan nehéz volt gondolatban maga mellett látni valakit. Egy, még csak elképzelt nőt, aki itt lakna vele a házában... Élettársként, vagy mint feleség? Ez most még olyan furcsa lett volna. Ugyanakkor Leon fejében azért meg-megszólalt egy vészcsengő: minél tovább vár, annál nehezebb lesz megfelelő társat találni. Ahogyan múlnak az egyedül töltött évek, úgy gyűlnek a szokásai, amelyeken egyre nehezebben változtatna, amelyek nélkül már nem is tudna élni. És minél tovább vár – ezzel is tisztában volt – az a másik ember, az a nő is öregszik, neki is szaporodnak a rigolyái, így aztán nehéz lesz összecsiszolódni...
De a vége mindig az volt, hogy legyintett egyet: „Ráérünk még..!" Pedig nagyon jól tudta, hogy nem ér rá, nem szabadna halogatnia. „Mire vársz? – kérdezte önmagától – Arra, hogy megbetegedj? Akkor aztán ki fog melléd állni? Hiszen azért is kell a másik, hogy ne legyél egyedül a bajban!" Sőt, őszinte pillanataiban realisztikusan közelített az élethez, és hozzátette: „Neki, annak a másiknak te is éppen azért kellesz majd!"
Ezt a „bajt" még nem pontosította, de legtöbbször betegség képében jelent meg előtte. Homályosan sejtette, hogy lehetnek más bajok, sőt, előbb-utóbb biztosan be is következnek. De mert optimistának hitte magát, hát nem is akart gondolni negatív eseményekre. Csak a tudata legmélyén jelent meg néha a bizonyosság: eljönnek a gondok, és ő egyedül kell szembenézzen velük.
Leon most kizárta a külvilágot. A kamrába csak bepillantott – minden rendben van? A kis dobogó a helyén, előtte a látcső a maga három lábán, és mögötte a kényelmes karosszék. A falakon a polcok – afféle raktár volt ez, Dana régen még spájznak használta, úgy is nevezte. De mióta Leon egyedül él, eltűntek innen az élelmiszerek, a polcokon mindenféle régóta nem használt holmik bukkantak fel, és végül ott is ragadtak, talán örökre. Mindenesetre ahányszor Leon ide belépett, már nem gondolt Danára meg az ő spájzára. Inkább a doktornőre...
Aki csak késő este tért haza. Egy kocsiajtó csapódott az utcán – Roy, a férj még nem volt itthon, talán nem is lesz? Leon ezt nem tudhatta – máris ment a kamrába. Mire Alba, a doktornő beállt a kocsival a garázsba, aztán végigment a kerten a főbejárathoz, hogy kulcsait csörgetve lépjen be, aztán a falon rögtön megérintse a biztonsági rendszer kódjait, addigra Leon elhelyezkedett az őrhelyén. Tudta, hogy míg a doktornőék házának majdnem minden ablaka őfelé néz, az ő háza csak ezt a kis kamraablakot mutatja feléjük. Ezért van az, hogy Alba és Roy nem vettek függönyöket az ablakokra. Nem tudják, hogy Leon a szinte tenyérnyi kis ablakon át mindent láthat – ha akar. És Leon bizony akar. Látja az összes ablakukat, és azt is, ami odabent történik, legyen tél vagy nyár, ősz vagy tavasz.
Nem tudják azt sem, hogy a kamrában távcsöve van Leonnak. Azt sem, hogy a távcső kettős, az egyikre egy fényképezőgépet szerelt a férfi. Bármikor elég egy gombnyomás, és amit lát az egyik távcsőben, azt máris megörökíti a gép a másikon át. A digitális felvételekből van vagy ezer – pár év termése. Azok között nem is egy, amiért sokat adnának egyesek. Főleg azok értékesek, ahol Alba

doktornő anyaszült meztelenül látható...
Mire Alba beért a házba és mindenütt fényt gyújtott, Leon is a helyén ült. A karosszékben. Szeme a távcsőre tapadt.

2

Az asztal körül már ott ültek a többiek.
Mire Roy is bejött, láthatta, hogy utolsónak érkezett. Ez nem volt jó jel, ő sem szerette azokat, akik később jönnek, miközben már el kéne kezdeni az ülést, a korábban érkezettek csak ülnek és nézik egymást, senki sem akar szólni, nehogy majd valamit ismételni kelljen az elkésők miatt. Roy talán ha két percet késett csak, mégis, amikor belépett, érezte a feléje áradó kelletlenséget. „Most utálnak, de majd elmúlik", gondolta. Igyekezett könnyedén venni mindent, ami a kapitányságon történt. Ahogyan ezeket a hétfői értekezleteket is. „Az ember nem lehet a munkahelye, a szakmája rabja. Úgy egészséges, ha egy kis távolságtartással kezeli ezeket a dolgokat" – no, ezt Roy csak önmagának mondogatta, óvakodott attól, hogy a társaival is megossza.
- Jó reggelt, bocs a késésért... – még eszébe jutott, hogy gyorsan kitalál valami ide illő és elég valószínűnek tetsző kifogást, de lélekben rálegyintett. Akármit mondana, úgysem hinnék el. Amikor másik kolléga késett, ő sem hitte, ha éppen egy roppant fontos telefonbeszélgetésről mesélt, ami elhúzódott...
Palmor volt a kapitány. Negyvennyolc éves, elhasznált arc, elgyötört tekintet – mint maga szokta mondani: túl régen volt már vezető beosztásban, és néha már arról álmodott, hogy egyszer csak felébred egy reggelen és kiderül, nem ő a városi rendőrség feje, hanem csak egyszerű beosztott. Imádta volna – de ez a reggel sohasem jött el. Mint kapitány jött be ebbe a modern épületbe minden reggel, és este is úgy ment haza. A családja megszokta már ezt az állapotot, csak Palmor nem tudta megszokni. Utálta a felelősséget, de azt is, hogy parancsolnia kell másoknak. Négy éve volt főnök, és még mindig nem értette, az őt kinevezők miért éppen vele szúrtak ki ennyire?
A haja ritkult, mozgása elnehezült – ugyanakkor vállas, öles ember volt, tán a legnagyobb a városi rendőrségen. Mégsem keltette egy harcias gladiátor benyomását. Nem is volt az. Igyekezett szigorú lenni, néha sikerült is. De nem ő volt az a főnök, akitől rettegnek a beosztottak. Valahogy mégis működött a kapitányság, talán, mert ritkán akadtak igazán rázós ügyek.
Valentini éppen az ellentéte volt. Alacsony, kövérkés, olajos bőrű, szinte állandó mosollyal az arcán. Pedig a helyzete csöppet sem volt rózsás. Ő felelt a közbiztonságért, ami sehol sem könnyű feladat. Bettanban, vagyis a városban sem volt jobb a helyzet, mint másutt. Az őrjáratok folyamatosan járták a várost – pechükre már korábban beszereltek mindegyikbe olyan helyzetjelzőket, amelyek révén aztán a központban látni, hogy úton van-e a kocsi és hogy merre jár. Netán ebédel a kedves járőr, vagy csak szundikál egy nagy ház árnyékában, vagy éppen valamelyikük lakására ugrottak haza..? A gyalogos járőrök főleg a sétálóutcákon teljesítettek szolgálatot. No, és bevetési osztag is működött – papíron... Szerencsére ritkán volt szükség bevetésre. Akadtak napok, amikor a szabadságolások, betegségek és egyéb feladatok miatt a tizenkét emberből... ketten voltak szolgálatban. De Valentini mosolygott, és intézkedett. Még nem volt nagyobb baj, mióta rábízták ezt a feladatot.
Kerneré volt minden ügy, ami a kábítószerkereskedéshez kapcsolódott – ebből szerencsére ritkán akadt errefelé nagyobb ügy. Ezért rábíztak minden olyan ügyet is, amit fehérgallérosok követtek el – vagyis az intellektuális bűnözők. Bettan régi egyetemi város, tele kulturális intézményekkel, de elég sok informatikai középcég is letelepedett a szélein. Működtek hát csekkcsalók, kártyahamisítók, de a legtöbb ügyük internetes csalás, lopás a netről, szélhámoskodás, üzleti csalások. Kerner maga is olyan volt, mint gyakori ügyfelei: vékony, szikár, szemüveges, korán kopaszodó, nagy kék szemekkel, amelyek megtévesztők – merthogy csöppet sem naiv, nagyon is jól tudja, merről fúj a szél. Évek óta kétségbeesetten küzdött a csalók ellen, olykor nagy aratást is végzett közöttük, de azok – furcsa fajta – mindig újratermelődtek. Voltak, nincsenek, aztán egyszer csak megint jönnek

a panaszok, hogy ez meg az történik a városban: hitelkártyákat klónoztak, bankautomatákat preparáltak. Csak a nevek és a trükkök változnak.
Négyük között a legfiatalabb Roy volt. Miután végignézett a többieken, egy pillanatra kísértést érzett, hogy mintegy kívülről megnézze negyedikként saját magát is. Persze ismerte a külsejét, éppen elégszer látta a tükörben, ha borotválkozott, meg ha reggel öltözött – a gardróbszobában van egy padlóig érő tükör. Szerette bemesélni magának, hogy erős és izmos, vállas és jóképű. Ez mind igaz volt – tíz évvel ezelőtt. Mára, amikor éppen elmúlott negyven, már nem annyira. Nem jóképű, inkább markáns, korai ráncok jelentek meg a homlokán – amelyeket nem tud onnan elsimítani – és a szeme körül is. Az arca napbarnított. Nem volt olyan magas, mint a főnök, és amikor észrevette, hogy néha kissé görnyedten jár, gyorsan kihúzta magát. Már nem is olyan sportos, mint volt: hetente csak egyszer megy úszni. De a lőtérre amikor csak teheti: elve, hogy egy rendőrnek jól kell lőnie, különben mitől lenne rendőr..?
„Roy Politar, hdgy." – állt a névjegyén. Mindenki kapott, egyformát, fehér alapon kék betűkkel. Bizony, ha negyvenévesen csak „hdgy", azaz hadnagy az ember, annak az értők már nem jósolnak nagy karriert. De az utóbbi években lelassították az esztelen felkapaszkodást, voltak negyvenéves őrnagyok is, az már főtisztnek számít, na ezt a folyamatot visszafogták. A többiek is hadnagyok, és ennyi. „Itt vegetálunk hadnagyságunk romjain", gondolta Roy ironikusan. De rögtön elment a kedve, mert Palmor ránézett:
- Roy, te kezded.
Hát elkezdte. Az életvédelmi osztály szép elnevezés, elvileg a gyilkossági csoportot jelentené, de gyilkosságok ritkán történtek Bettanban. A Roy-féle csoporthoz tartozott a város környéke is, tizenhét falu, de csak nagy verekedések, sebesülések akadtak, különösen falusi ünnepek alkalmával. Embert két éve nem öltek Bettanban, igaz, találtak viszont egy elgázolt embert két hónappal ezelőtt. Hamar kiderült, ki ő, de még ma sem tudható, ki gázolta el. Roy ezzel nyitott:
- Nincs fejlemény a halálos gázolás ügyében. Tudjuk, ki az áldozat, Bettan mellett egy faluban lakott, de a gázoló nem hagyott nyomot. Bizonyára nem a városban lakik, mert ha sérült a kocsija, valaki észreveszi az otthona környékén. Vagy még azon az éjszakán elment innen több száz kilométerre, ahol senki sem hallott a gázolásról, de azt sem zárom ki, hogy átment valamelyik határon, és ott javíttatta meg a sárhányót.
- Két hónapja itt tartunk – nézett Palmor szemrehányón Royra. Aki majdnem vállat vont, aztán eszébe jutott, hogy ezt mégsem teheti a főnökkel szemben, hát szavakban vont vállat:
- Mi többet tehetnénk? Amit saját hatáskörünkben megtehettünk, megtettük.
- Más?
Palmor kérdése rövid volt, célratörő. Roy beszélt négy másik, folyamatban lévő ügyről, ahol vér folyt, de senki sem halt bele. Aztán jöttek a többiek, ők is meséltek „saját" ügyeikről. Roy szórakozottan hallgatta Valentini és Kerner hangját. Végül Palmor is beszélt pár új rendelkezésről, amit ma reggel kapott kézhez, és amiket még ma be kell vezetni a kapitányságon, felsőbb utasításra. Nem akarta, hogy a vezetők az állománnyal együtt tudják meg. Annyit igazán megérdemelnek, hogy jobban értesültek legyenek a többieknél – gondolhatta Palmor, bár ezt semmiképpen sem mondhatta ki. És ők hárman ezt pontosan tudták.

3

Alba felöltötte a fehér köpenyt.
Szerette a reggeleket, amikor bejött dolgozni. Az ő számára ez volt az a pillanat, amely tényleg elindította a napot. Elindította őt is a munka felé. A fehér köpeny, felül baloldalon a kis kitűzővel, amelyen ott volt a bélyegméretű színes arcképe és a neve is – „dr. Alba Modine sebész" – jelentette, hogy a gyógyítás kezdetét veszi. Megtörtént persze, hogy délutános volt, vagy nagyritkán éjszakai ügyeletes, akkor ebéd után vagy este öltötte magára a köpenyt. De az érzés, a kezdés és az újrakezdés öröme ugyanilyen jólesett akkor is. Mindig.

Ma nem lesz műtétje, tudta már tegnap. Két-három napra előre készültek el a beosztások. A műtéti rend egy sebészeti osztályon bármikor felborulhat. Elég, ha majdnem egyszerre behoznak két beteget, és mindkettőt műteni kell. Hoznak egy gyereket vakbéllel, pláne, ha perforált – hát ott nincs mire várni. Vagy jön egy balesetes, akinek az életéért órákig kell küzdeni, esetleg estébe, éjszakába nyúlóan. Akkor a másnapra betervezett rutinműtét is veszélybe kerül. Bettan nem nagy város, de azért a körzetével együtt bármikor „termelhet" néhány akut epeműtétet, no és a közlekedési balesetek is hozhatnak pár lépszakadást, sérült májat, törött bordát és fejet, jobb esetben csak kezet-lábat, pláne szilánkosat. Az ilyesmi mindig ott függ a fejük fölött. „Sebésznek lenni Bettanban – szokta mondani Arnold, az osztály korábbi, már öreg főnöke, aki egyre ritkábban ritkán jár be – maga a lottózás. Ritkán nyersz, sokszor veszítesz, a végén örülsz, ha nem nyertél és nem is veszítettél, ha elmúlott az ügyeleted nagyobb gondok nélkül". Arnold, a kedves öreg, már két hónapja elment nyugdíjba. Maradtak hárman: Travi doktor, aki négy éve végzett, Laura, aki alig valamivel volt fiatalabb Albánál és barátnők voltak, no meg Alba, Roy Politar felesége.
Most úgy működött a rendszer, hogy ketten voltak bent az osztályon reggeltől délutánig, a harmadik ügyelt délutántól másnap reggelig. Persze, az ügyeletre már az után került sor, hogy ledolgozta a nyolc óráját, hol a műtőben, hol az osztályon. Ha éjszaka hoztak sérültet, akit azonnal műteni kellett, riasztottak valakit a másik kettő közül. De míg az bejött, addig az egy szem ügyeletesnek kellett döntenie életről-halálról. És műtenie sebesen. Ha pedig tömeges szerencsétlenség történne, akkor a bettani kórház három sebésze kevésnek bizonyulhat. Ilyenkor a szomszéd város kórházát is riasztanák, elosztva a sérülteket, és ha kell, onnan jönne át egy-két sebész. De ez csak egy riasztási tervben létezik leírva, évente egyszer elmondják, de még sohasem volt rá szükség.
Laura volt ma a társa, délután ő marad itt ügyelni. A sovány, nem túl szép, és egy rossz házasság után gyermektelenül itt maradt harmincéves nő akkor jött be az orvosi szobába. Már rajta volt a köpeny, ami sohasem állt neki jól. Laura valahogy egyszerre volt orvos, meg nem is. Pontos és lelkiismeretes, de ezt csak a kollégák tudták róla – egy kívülálló szórakozottnak, lomposnak, hanyagnak láthatta. Időnként elhagyta magát, aztán hetekkel később maga is felfogta, hogy ez így nem lesz jó, hát akkor rákapcsolt: irány a fodrász, hogy vékonyszálú, semmi-hajával „csináljanak valamit", manikűr, pedikűr, kozmetikus, áruház, butik: venni valamit, ami felhívja rá a figyelmet. Utána egy hétig így villogott, de a kollégák alig vették észre. A belgyógyászaton régebben még dolgozott egy elvált orvos, negyven körüli, Laura két évig várta, hogy végre lép feléje, de aztán a kolléga inkább egy tizenkilenc éves, csinos nővérrel szűrte össze a levet – nagy volt a botrány, a doktor el is hagyta a kórházat, aztán egy női orvos jött helyette. A röntgenes meg már öreg, a kórboncnok ugyan fiatal, de most nősült. A fertőző osztályon nő az orvos, a szülészeten is nők vannak, a főorvos egy felfuvalkodott pojáca, akit mindenki utál, Laura is. A kórházigazgató most múlt hatvan és már csak azt számolgatja, mikor mehet nyugdíjba, az unokáival játszani – hát, reménytelen! És a készlet ezzel kifogyóban, Travi doktor, a harmadik sebész nemrégen nősült, a felesége terhes, „egyszóval őt is elhalászták előlem" – szokta mondogatni Laura. De csak bizalmas körben, azaz Albának, mint barátnőnek.
- Képzeld, azt beszélik, ma megjön az új főorvos.
- Végül is választottak? – Alba az éjszakai orvosi naplót nézte. Nem történt semmi, ami fontos lehet. Szerencsére. Így hát Laurára tudott összpontosítani.
- De még mennyire! Tegnap délelőtt hozták meg a döntést a városházán, a mi öreg direktorunk persze hallgatott. De tudod, Bettan nem egy világváros...
- Ami azt illeti, hát nem egy metropolisz, annyi szent...
- ...és a városházáról kiszivárgott a döntés. Tudod, az egyik nővér férje hivatalnok ott, a gazdasági osztályunk vezetőjének meg a lánya dolgozik a polgármester mellett... Szóval több csatornán is megerősítették, hogy egy bizonyos doktor Cardinal lesz az új sebész főorvos. Negyven éves, elvált, egy gyermeke van, tizennégy évet húzott le egy fővárosi kórházban, de elege van a nagyvárosból, Bettan környékén vett egy nyaralót, tudod, a tóparton.
A „tópart" volt Bettan riviérája, tudta ezt mindenki. És aki tehette, odaköltözött. A tó hosszan

elnyúlt keletről nyugatra, a déli part volt az előkelőbb, mert az északin pár domb tette színesebbé a kilátást. Vagy száz villa állt a partokon.
- Szóval egy bizonyos Cardinal... – ismételte félhangon Alba. Maga sem tudta, miért, de elfogta valami halvány vágyakozás. Nem tudta, mit várjon ettől a bemutatkozástól. Ettől az eseménytől..? Laura közben megjegyezte:
- Állítólag ma délben érkezik a kórházba. Nyilván előbb a dirihez megy, aztán jön az osztályra... Óh, istenem! – ez a váratlan kiáltás kizökkentette Albát. Csodálkozva pillantott barátnőjére. Laura látta Alba tekintetét, és előbb az ajtóra nézett, be van-e csukva, aztán fojtott hangon jelentette ki:
- Nézz rám! Látszik, hogy harminc vagyok, igaz? Hát ez a baj! Annak kéne látszania, hogy huszonöt múltam! No és ami nem látszik, az, hogy elváltam. Ezu jó pont, mégsem vagyok egy tapasztalatlan liba, ismerem a dörgést. Ugyanakkor sok férfi fél az elvált nőktől. No és egy vak férfi is rögtön láthatja rajtam, hogy egy csöppet sem vagyok szép. De vannak belső értékeim... bizonyára vannak... azt hiszem. Ha ez a Cardinal belevaló férfi, ha értékeli azt, ami bennem van, akkor... talán... most végre egyszer nekem is szerencsém lesz.
Alba megértette barátnőjét, és a teljes szívből kívánta, hogy tényleg, végre Laurának is jusson egy szép szerelem, egy jó kapcsolat. Egy férfi, aki majd feleségül veszi, aki boldoggá teszi őt. Mégis, a lelke mélyén kétséget érzett eziránt. És különben is, volt benne valami nyughatatlan lobogás, valami tűz, ami nem engedte meg, hogy most erre gondoljon. De fogalma sem volt arról, miért ilyen nyugtalan? Hiszen ma nem történhet semmi... nem történhet semmi... ismételgette magának, szüntelenül.

4

Leon tudta, hogy most nem lesz semmi látnivaló.
Régebben még próbálkozott házának az egyik utcai ablakával is. De amerre az nézett, szemben, egy kis park szélén jelentéktelen mellékutca nyílt. Még járókelők is ritkán fordultak meg ott, nem hogy valami érdekes történt volna. Egyszer, évekkel korábban egy autó elütött egy bicikliző gyereket, akinek eltört a lába és két bordája – no, ennyi. Hát a férfi inkább Alba és Roy házának ablakaira irányította kettős műszerét.
Miután déltájban hazajött – délelőttönként újságot árult egy bódéban, a válság miatt csak félállásban, de olykor elvállalt egy-egy szombatot vagy vasárnapot, ez is hozott valamit a konyhára – megette, amit hozott a kifőzdéből, aztán kedvenc foglalatosságához látott. Kiült a kertbe, szép idő volt, és magával hozta a piros albumot.
Mert három színben voltak neki vaskos albumjai, mindegyikben pár száz fotóval. A fekete album teljesen ártatlan volt, még saját családi képei is akadtak benne, és persze Dana. Csak alibinek hozta ki, ha véletlenül becsöngetne valaki, és megkérdezné, mit csinál? Vagy Alba futna haza pár percre, és a barnára festett kerítés fölött – amire már mind több zöld növény kapaszkodik – megkérdezné: „aztán mit nézeget, kedves Leon..?" Mert a doktornő őt mindig kedves Leonnak szólítja, de olyan hangsúllyal, hogy Leon ettől hetvenéves, kedves, nagyszakállú bácsinak érzi magát, míg Alba éppen hogy fiatalodik vagy tizenöt évet... Így szoktak „beszélgetni": félmondatok röppennek át a kerítés fölött, jelezve, hogy az bár elválaszt, azért nem túlságosan. És hogy jó szomszédok ők ketten.
A feketekötésű album tehát csak ott hever az asztal sarkán, alibinek. Leon fél éve ki sem nyitotta. Aztán ott van a kék, ebben akadnak más képek, de legalább száz fotón csak Alba látszik. Mindegyiken felöltözve, kedvesen, a legtöbbször náluk a kertben, vagy a kis teraszon, vagy egy nyitott ablakban. A piroskötésű albumban már csak Alba-képek vannak, és némelyik meglehetősen merész. Látszik is, hogy mindegyik rejtekből készült, tele feszültséggel: néha belelóg a kamraablak egyik-másik oldala, vagy éppen teteje. Leon már régen csináltatott oda egy kifelé tükröző üveglapot, mögüle készülnek a képek. Néha jobbnál jobbak. Micsoda szerencse, gondolta, hogy egyformán rálát onnan a doktornő fürdőszobájára és az öltözőre, a kis gardróbra is, ahol a padlóig érő tükör előtt szokta magát nézegetni Alba, sőt, ott van a mérlege is, amelyre hetente kétszer, reggelente feláll.

Leon ezt tudva, azokon a napokon már eleve arra az ablakra fordítja a távcsövet, és szorgalmasan őrködik hajnali hattól, nehogy elmulassza a látványt.
A piros album még nincs tele. Jelenleg éppen negyvenhét fotót rejt, de Alba mindegyiken meztelen. Jól látni a kebleit, kicsit vastag a combja, de jó a lába, gesztenyebarna haja éppen a válláig ér, és mielőtt beáll a zuhany alá, felgyűri egy fürdősapka alá. Leonnak vannak képei fürdősapkával, és anélkül, valamint mérlegelés közben és a tükör előtt, és... Leon olykor hajlamos elfelejteni, hogy Alba nincs egyedül, hogy férje van, aki szintén ott él abban a házban. Amikor Roy Politar hazajön, és együtt van a házaspár, Leon duzzogva elvonul lakása mélyébe. Olyankor nem fotózik. Roy hazatérése az ő tudatában megszentségteleníti azt, ami csak kettejük között van. Alba és Leon között. Nem számít, hogy Alba erről mit sem tud. Leon tudja, és ez számít.
Ilyenkor, a meleg nyári napon, az árnyas udvaron Leon számára ünnepi csemege ez. Lassan veszi a kezébe az albumot, és játszik, mint egy gyerek, vagy inkább sorsot húz..? Nem néz oda, találomra nyitja ki az albumot, csukott szemmel fordul feléje, aztán hirtelen rányitja a szemhéját és máris örül: „Hát ez az, amelyiken hajat mos, félig háttal, de jó..." És emlékezik arra a napra, amikor készült a kép. Mindegyiken rajta van a dátum. Leon nemrégen vásárolt egy teljes felszelést, azóta nem papírképeket csinál, hanem digitálist, maga nyomtatja ki, vágja szét, komponálja meg, és ragasztja be az albumba.
Ezzel ő most nagyon jól érzi magát.

5

Az igazgató személyesen kísérte az osztályra az új főnököt.
Az orvosi szobában Alba éppen a kórlapokat rendezgette – a ma szolgálatos egyik nővér mindig elfelejtette bejegyezni a fájdalomcsillapítókat, hiába mondták neki már ezerszer – azokat írta be utólag. Laura éppen kifelé indult, de alig nyitotta résnyire az ajtót, meglátta a közeledő férfiakat. Teljesen eszét veszítette, mint egy gyerek, úgy hüppögött és izgatottan hadonászott, majd színpadias suttogással „kiáltotta" Alba felé:
- Itt jön... Istenem, de jóképű!
Albának nem volt ideje felkészülni. Újra átjárta az a kellemes izgalom, amely már délelőtt elfogta, amikor Laura említette az ismeretlen, ám ma biztosan megérkező új főnököt. Most felállt. Az igazgató nyájas mosollyal nyitott be, persze kopogás nélkül. Laura mindjárt ott állt, mozdulni sem tudott, valami lebénította. A direktor mögött felbukkant egy férfi. Negyven volt vagy negyvenegy, és nem is nézett ki kevesebbnek. De többnek sem.
- Kedves kolleginák, bemutatom az új főorvost. Dennis Cardinal doktor... – még mondott valamit, talán valamilyen tudományos címe is volt az új embernek? De erre már senki sem figyelt. Maga Cardinal sem hallgatta a direktort, mosolyogva fogott kezet Laurával, érdeklődő pillantást vetett rá. Alba oldalról látta a jelenetet. Megértette: az új kolléga egy szakavatott pillantással felbecsülte Laurát, mint nőt. Ebben a pillanatban más nem is érdekelhette, hiszen a többit – milyen ember, milyen orvos, milyen kolléga? – majd megtudja a következő hetekben. Aztán Cardinal máris feléje fordult, és végre volt alkalmuk megnézni a másikat.
Cardinal egy szép nőt látott. Barna haj, átható zöld szemek, kedves arc. Valami sugárzott Albából, ami valahogy nem volt meglepő. Egy ilyen testhez ilyen kisugárzás illik, kódolódott be egy másodperc alatt a főorvos agyába. Kellemes volt ránézni Albára – ha férfi volt az ember, aki ránézett. Nők talán csak irigységet érezhettek láttára, meg féltékenységet. Első látásra is az a nő volt, akitől más nők, a feleségek féltik a férjeiket. Talán nem is ok nélkül.
De itt nem voltak most nők. Csak ők ketten. Látóterük szélén maradt Laura meg az igazgató. Megszűntek létezni, elfelejtődtek, letörlődtek a térképről. Cardinal a zöld szemekbe feledkezett, élvezte a pillanatot, nyújtotta volna, hogy az minél tovább tartson, de hát a konvenciók... A szokások, az elvárások. Alba már nyújtotta feléje a kezét.
Az asszony egy igazi férfit látott. Olyant, amilyen mindig is ott csavargott valahol az álmaiban.

Esténként, akár szerették egymást Royjal, akár nem, amint sötét lett és félálomba került, mindig felbukkant egy arctalan férfi. Ha csak másodpercekre is, mielőtt Alba fáradtan elaludt. De volt, hogy hosszan ábrándozott róla. A férfiról, aki egyszer eljön érte. Aki talán kihúzza a szürke házasságból. Hogy ez a házasság unalmas, az ő titka volt, Laurával sem osztotta meg, sőt, még Roynak sem említette soha.
De most mindez elröppent. Látta Dennis Cardinal kőbe vésett arcát. Ezek az apró ráncok talán nem is voltak ráncok, inkább a láthatatlan természetszobrász kezének könnyed nyomai. Nem az élveteg, kiélt arcon ültek ezek a markáns vonások. Inkább egy olyan férfi arcán, aki talán már gimnazista kora óta viselte őket.
Kisportolt a termete, látszik, nem hagyott fel a mozgással. Izmosnak is tűnik, de nem vitte túlzásba, ez jó, így arányos maradt. A szeme kék, a haja kicsit „mákos", a feketébe itt-ott már ősz szálak vegyülnek, különösen a két halántékán – jól áll neki, szaladt át Alba agyán. Minden jó ezen a férfin, gondolta még, egy kicsi gyanakvással is: nem lehet valaki ennyire tökéletes, no persze ez csak a látszat. Lehet, hogy az életben egy aljas kis féreg, aki majd megkeseríti az életüket, a munkájukat? De nem, ez nem lehet – tiltakozott Alba erőteljesen – akkor nem nézne ki ilyen jól és nem sugározna magából valami pozitív erőt! Jó az aurája!
A két kezük akkor találkozott. Olyan volt, mintha két önálló életet élő test érintette volna meg egymást. Csak ők látták, csak ők érezték. Látták a másik szemében az elismerő, kíváncsi, jót sugárzó felvillanást – egyik sem tudta, hogy a másik látja az ő szemében ugyanazt, mindkettő csak a másikat látta, érezte. Bőr simult bőrre, két tenyér találkozott, sugallva: fogunk mi még találkozni máshol is, máskor is, máshogy is! Alba úgy érezte, megrázta az áram. Dennis úgy érezte, belevágott valami, amit még nem érzett. Pedig tapasztalt férfinak tudta magát. Az volt.
- Alba Modine.
- Dennis Cardinal.
A két kéz egy másodperccel tovább tartotta egymást, mint ahogyan azt a szabályok engedik, a konvenciók megkívánják. De ezt senki sem vette észre. Alba most érzékelte, hogy Laura egész idő alatt nézi őket. De biztos volt benne, hogy nem ő most a kolléganő érdeklődésének tárgya. Laurának szinte leesett az álla – egyetlen másodperc alatt oda lett Cardinal doktorért, és ezt nem is titkolta. Az igazgató még mormolt valamit, alighanem jó munkát kívánt mindnyájuknak, különösen az új főorvosnak. Majd elment.
Dennis Cardinal megkérte Laurát, hívja be az osztályon éppen ügyeletes személyzetet. Nem voltak sokan: a műtősök meg a nővérek. Az ágyszámot nemrégen csökkentették itt is, mint mindenhol, a válságra hivatkozva. De Alba a lelke mélyén elismerte – ebben a környezetben persze hangosan ugyan ki nem mondta volna – hogy jobb így. Túl sok ágy volt régebben, ami arra csábította a személyzetet, hogy fölöslegesen és hosszabban tartsanak itt betegeket, akiket nem kellett volna. Így most jobb a rotáció, mindenki csak addig van itt, míg tényleg szükséges, és amint elmegy, fél óra múlva már más fekszik a helyén, aki szintén megérdemli azt az ágyat. Nem sok időre!
Amikor összegyűltek – az orvosok közül csak a most szabadnapos Travi doktor hiányzott – Dennis Cardinal kiállt középre. Látszott a mozgásán, és főleg ahogyan megszólalt, hogy tudja, mit tesz. Tudja, mit várnak el tőle, de attól ő még a maga forgatókönyve szerint cselekszik. Vezető volt, és ezt minden másodpercben sugározta is magából. A hangja magabiztosan csengett, sohasem csuklott el. Tudta, mit akar mondani. Miközben beszélt, a tekintete nem ugrált pánikszerűen egyik hallgatójáról a másikra. Mindenki sorra került, mindenkinek a szemébe nézett, de csak nyugodtan. Ráadásul az is mellette szólt, hogy nem beszélt hosszan:
- Dennis Cardinal vagyok, mostantól a sebészet főorvosa a bettani kórházban. Negyvenéves vagyok, elvált, van egy tizenhét éves lányom. Ő is ideköltözött velem. Az egyetemen kitüntetéssel végeztem, és erre most is büszke vagyok. Soha nem voltak velem fegyelmi, vagy bármilyen másféle problémák. A fővárosból azért jöttem el, mert elegem volt már a nagyvárosból, ahol az élet évről évre kevésbé kibírható. No meg a környéken vettem egy házat, és mert az önök igazgatója éppen meghirdette ezt az állást. Ami a munkát illeti: nem fogom felforgatni az eddig bevált rendet.

Ha az bevált. Az ápolószemélyzetnek mondom: egy ennél sokkal nagyobb osztályt vezettem, és mindenen rajta volt a szemem. Ne higgyék, hogy itt másképpen lesz. Egy kisebb osztályon pláne észreveszem a hibákat. Ha valakinek valami problémája van, hozzám jöjjön. Egymás elleni áskálódást, intrikát nem tűrök el. Ha valaki a jelentétemben szidni kezd egy másik munkatársat, előbb idehivatom azt is, akiről beszél, hogy hallja, mit mond róla a kolléga. A műtéti fegyelmet minden körülmények között betartatom. A kiírásokat, a kezdési időpontokat, no meg persze a kezeléseket. A kollegináknak mondom, beszállok az ügyeleti rendszerbe, pontosan úgy, ahogyan a többiek. A gyógyítás szempontjából nem vagyok főorvos. Mától kezdve tehát négyen vagyunk itt orvosok.
Laura itta minden szavát. Bár Alba nem volt benne biztos, hogy Laurához eljutott-e a szavak teljes értelme, vagy csak Cardinalon legeltette mohó szemét? A legszívesebben elhúzta volna onnan a barátnőjét, és rászól, hogy ne csinálja ezt ilyen nyilvánosan, jól láthatóan. Hiszen a nővérek is látják... Ő maga mozdulatlan arccal hallgatta a férfit. Ám ha Cardinal tekintete éppen az ő arcán pihent meg pár másodpercig, ő is érezte azt a remegést a térdében. Istenem, mikor érzett ilyesmit utoljára? Amikor Royt megismerte. De annak annyi éve már!